

— Напрѣдъ, кпръ Мина, рече съгледачьтъ.

— Напрѣдъ съ мене заедно! отговори той.

И Мина удари на напрѣдъ, а слѣдъ него съгледачьтъ, А коньтъ на лорда едва що бѣ турилъ ногѣтъ си на моста, и като отъ нагѣж, мостьтъ са събори прѣди да пристигне слѣдующийтъ Мина съгледачь да ся намѣри на отсрѣщяньтъ странж.

Мина, като усѣти че мостьтъ ся расклати, ввѣрли ся отъ коня и съ еднѣ удивителнѣ бързинѣ ся намѣри на отсрѣщныи брѣгъ.

И са чу единъ страшенъ гласъ отъ събореный съ коня си въ поройтъ съгледачь и исцвилваніето на двата коня, и нищо повече.

Въ сжщятъ тѣзи минутѣ, точно задъ гърбьтъ на лорда, двѣ сѣнки са исправихъ и, като доближихъ неесървны коньтъ му и го хваняхъ за уздѣтъ, рекохъ му:

— Прѣдай са. Да не си мрънѣлъ! Да не си кръкнѣлъ!

— Какво? рече лордьтъ. Да са прѣдамъ ли? Назадъ!

И потѣгли пищовьтъ и са чу запѣваніето му.

Но една отъ сѣнкытъ, по-бърза въ движеніета на лорда, грабнѣ рѣкчѣ му и като ѣ удари съ едно тѣжко нѣщо, принуди ѣ да пустне орѣжіето, което, като паднѣ долу, изгѣрмѣ.

Тогазъ са чу отъ отсрѣщяньтъ странж гласьтъ на Мина, който думаше:

— Лорде! тука съмъ! Чакай! Отивамъ да доведѣ хора за да ти помогнѣтъ да минешъ тука.

Една отъ сѣнкытъ отговори тогава съ грѣмовитѣ и саркастически гласъ:

Лордьтъ та поздравява! Не ще видишь вече лорда!

Но никой другъ освѣнъ пустынята не чу тойзи гласъ, който са задави отъ шумьтъ на буріята.

И слѣдъ малко двѣтъ сѣнки, като діаволски сѣнки, свалихъ лорда отъ коньтъ и го затѣтрахъ въ мрачнытъ и пѣлни съ дракы прибрѣжны скривалицы.

А водыгъ на поройтъ бучахъ търкалящецъ са запѣнено.